NY TID.

ORGAN FOR

SOCIALISTISK UNGDOMSFORBUND I DANMARK.

NR. 3.	ABONNEMENT 55 ØRE HALVAARLIG.	DECEMBER.	ENKELTE NUMRE 10 ØRE.	1904.

Prostitutionen.

Har Du en sen Aften været Vidne til en Menneskejagt paa Kobenhavns Gader, de agerende; Samfundsmagten, repræsenteret af et Par Sædelighedsbetjente og Ofret en ulykkelig, skrigende Kvinde styrtende hen ad Gaden for dog at blive indfanget og slæbt afsted at indrulleres blandt Samfundets Pariaer, viet til en sikker Undergang, fysisk og intellektuelt? Rent umiddelbart virker det utroligt oprørende og harmevækkende, denne brutale Fremfærd, denne Menneskejagt, og dog er det vel ikke mindre oprørende, det der gik forud for denne Scene. Samfundet optræder her fuldkomment konsekvent, viser utilsløret og nøgent sin Raahed; thi i Stilhed, Skridt for Skridt, i Kraft af Privatejendomsrettens Forbandelse, den „Ret", der bærer og opretholder vor Samfundsform, har netop det samme Samfund opelsket og skabt de Betingelser, der med haard og kold Følgerigtighed maa føre til dette: Kvinden *sælger* sit Legeme, giver sig hen, ikke af Drift, af Kærlighed, men for Opnaaelse af de Livets Goder, der er forbeholdt de besiddende.

Hvem var denne Kvinde? Det var en af dine Lige, Tjenestepige, Syerske, Fabriksarbejderske, maaske havde hun slet intet Erhverv, kastet ud i Arbejdsløshedens graadige Svælg. Hun sled for en ussel Løn, skulde maaske af den, der knapt tilfredsstillede hendes eget nødvendigste Behov, støtte en Moder, hjælpe til at forsørge en Familie. Hun sultede, havde mærket og vidste, hvad det var at gaa rundt i den rige By, se alle Butikkernes Herligheder, se paa de glade, veltilfredse Theater- og Kafégæster. Hun var ung, trællede en lang Arbejdsdag hen i aandssløvende Slid, men følte dog eller maaske derfor netop Livslysten, Ungdommens Begær efter Livet og Livsglæden i sig — den knappe Løns tørre Brød er ikke nok for den, der er ung og ikke har bøjet sit Hoved helt ind under Kapitalismens Aag, ikke helt endnu er tæmmet og spæget til at lade sine Drifter, Tanker og Følelser omspænde af Lønslaveriets Spændetrøje. — Og hun solgte sig saa, for at faa Lov at kigge ind i en Verden, ny og ukendt, at sidde paa en Kafé i Omgivelser, lyse og lette, saa vidt forskellige fra dem, hun kendte, det triste nøgne Kammer, hun kom fra, at kunne sidde som de Overklassens Kvinder, hun saa paa Gaden og havde misundt, sidde ved god Mad og Vin, en Kost saa ganske anderledes end den vante knappe, daarligt tillavede Føde. For at opnaa alt dette, for en Stund at føle sig hævet fra den daglige graa Ensformighed, for at smage en ringe Del af de Livets Goder, hun ved sit Arbejde aldrig kunde opnaa, solgte hun sig, gav sit Legeme hen til en Mand, hun aldrig havde kendt og maaske aldrig mere saa.

Eller hun var maaske bare sulten. Hun havde Døgn efter Døgn siddet paa sit Værelse til langt ud paa Natten for at tjene til Opretholdelse af Livet, nu stod hun uden Arbejde, hun sultede, hun gik ned gennem Gaderne, saa paa hele den glade, pyntede Sværm, der slentrede veltilfreds hen ad Stroget, saa hvor det bugnede og lokkede med alle de mange gode Sager bag Ruderne, og hun havde ikke engang en Krumme Brød at stille sin Sult. Ens Selvhævdelse — hvad er den værd, naar man er udhungret, fryser og er udpint? for hende var et Maaltid Mad alt hun solgte sig selv for det, solgte sig for at føle sig mæt. O, viseligt indrettede Samfund!

Uligheden, Følgen af Privatejendomsretten, har til alle Tider skabt Prostitution, faaet Kvinden til at sælge sig, dræbt Selvagtelsen og hæmmet Personlighedens Udfoldelse, og den tvinger stadig Kvinder til at sælge sig. Skarpest træder dette Forhold frem ved den saakaldte Prostitution, men denne Ulighed og deraf følgende skærpede Kamp for Eksistensen driver ogsaa Kvinden til under andre Former at handle med sit Legeme. Vi ser, hvorledes Tusinder af Kvinder drives ned til at regnes for en Paria-Kaste, hvor mange af disse, der har maattet sælge sig for at eksistere; men hvor mange Tusinder er der ikke, der giver sig hen til en Mand, indgaar Ægteskab, for derved at faa Udsigter til et økonomisk sorgfrit Liv, sælger sig for at blive forsørget, dette er det bestemmende for mangfoldige Kvinders Ægteskab, og vi har jo set og ser stadig Kvinder, ikke Underklassens sælge sig for en Fyrstekrone, thi disse Ægteskaber blandt Kejser og Konger og denne vor Klodes Stormænd er vel sjælden dikterede af dyb og inderlig Kærlighed, men langt snarere Fornuftgiftermaal, som del saa smukt hedder om denne Handel, som Kirke og Stat giver sin Velsignelse til.

Privatejendomsretten kvæler Personligheden, hindrer Udviklingen af vore personlige Følelser og Drifter, tvinger os til at lade dem underordnes Existensspørgsmaalet og maales ved det, men husk, det er dine Følelser, dit Livsmod, der daglig kues under den daglige Kamp for Existensen, vaagn dog op til Erkendelsen heraf, du unge Kvinde, se hvor du er bunden, se dig om og lær din Stilling at kende i det Samfund, der i Dag kræver en lang Arbejdsdag, en sløvende udbytteløs Dag for dig, men maaske i Morgen berøver dig *den* Mulighed for Livsopholdelsen, tvinger dig til at give dig hen til hvem, der lyster at eje dit Legeme, og bagefter kommer Samfundet og straffer dig ved at stemple dig som en ærelos Kvinde, hørende til en Kaste for sig, tvinger dig længere og længere ned i aandelig Slaphed, dyrisk Sløvhed — det Samfund, der var Skyld i din Undergang. Kom dog til Erkendelse af det, se dog, hvorledes din Stilling er i det Samfund, og kommer du til Bevidsthed herom, da er du ogsaa med blandt os til at bekæmpe det.

Frem!

Frem vil vi, Frem! Vi vil vælge og vrage
og kaste alt væk, der hindre vort „Frem".
Frem vil vi, Frem! Vi gaar ej tilbage
men bygger for Friheds og Livslykkens Hjem.

Frem vil vi, Frem! For vi er de unge,
der brænder Begejstringens Ild i vort Bryst,
er end vore Kaar baade trange og tunge,
vi vil dog alligevel vove en Dyst.

Frem vil vi, Frem! Vi er stolte og kække,
ej slaar vi et eneste Gran af vort Maal.
Frem vil vi, Frem! ej vi lader os knække,
men møder til Kampen med Viljer af Staal.

Frihed og Lykke Devisen skal være,
fremad vi iler med klingende Sang,
Frem vil vi, Frem! lad det bryde og gære,
Maalet, vi sigter, naas dog en Gang.

Hans Laursen.

Loven er mægtig, mægtigere er Noden.

Goethe Faust II.

Antimilitarisme.

I

„Hvorfor vil I Unge drive antimilitaristisk Propaganda, og naar I er mod Militærvæsnet og Krigene, hvorfor slutter I jer da ikke til Fredsbevægelsen og forovrigt lader de socialdemokratiske Rigsdagsmænd arbejde for Militærbudgetternes Nedsættelse og dermed lade det være godt?

Disse Spørgsmaal er saa almindelige og stillet os saa ofte, at deres Besvarelse passende kan være Indledning til „Ny Tid"s antimilitaristiske Agitation blandt den arbejdende Ungdom. — Naar vi er imod Krigene, er det ikke alene, fordi det er raat og forkasteligt, at Mennesker slaar hinanden ihjel, men det er i første Række, fordi Hærenes store Masser tilhører Underklassen, medens Overklassen sidder hjemme og alene

nyder Frugten af Krigens økonomiske Resultater. Krigene er for længe siden ophørt at være nationale Krige, hvor Folkene bekæmper hinanden for at hævde Nationens særegne sociale og aandelige Livsformer. De moderne Krige er det rene Ejendomsrøveri, og Aarsagen til dem er Overklassens usalige Tyvelyst. Lad os betragte den nuværende Krig mellem Rusland og Japan. Denne Krig føres hverken i Rusland eller Japan, men i et tredje Land blandt et fremmed Folk, og Aarsagen til den er ikke, at det japanske og russiske Folk har forurettet hinanden; nej, den eneste Aarsag til denne Verdens blodigste Kriger, at enkelte russiske og japanske Kapitalister er blevne uenige om, hvem af dem, der skal have Forrettighed til at udplyndre Korea og udbytte det koreanske Folk. Her er ikke Tale om Folkenes Rettigheder og Frihed, men her slagter Folkene hinanden, for at deres hjemlige Udbyttere kan høste endnu større Guldbynger og derved større Magt til at undertrykke Folket selv. Denne Krig er derfor ingen national Krig, men et gement Rovertog med Pengevinding til Formaal for Overklassen, Død og Undertrykkelse for Underklassen; og som denne Krig saaledes Stormagternes Rovertog i Asien, Afrika og Australien, kort sagt alle moderne Krige, de er ophørt med at være Folkekrige og er nu et Lotterispil, hvor Overklassen sætter Underklassens Blod i Indsats for at vinde større Rigdom og Magt.

Derfor er vi imod Krigen, ikke fra et idealistisk Standpunkt, men fra Underklassens økonomiske Klassestandpunkt. Ud fra denne Anskuelse er vi ikke alene mod Krigene men imod hele det staaende Militærvæsen, thi det er en meget fejlagtig Opfattelse, naar man mener, at en lovbefæstet Fred mellem Nationerne vil føre til Militærvæsenets Afskaffelse. Det var, som om Krigen var Militærvæsenets eneste Mission, nej, det har en meget større Mission end at røve hos de uciviliserede og bekrige de udenlandske Konkurrenter. Paa disse Felter kan der være Tale om Fred, men der kan aldrig blive Tale om Fred mellem den besiddende og den besiddelsesløse Klasse; her bestaar Krig om end i forskellige Former. — Den ejendomsløse Underklasse er lutter Oprør, dens dybeste Interesse er intet mindre end at styrte den bestaaende Ejendomsform eller med andre Ord at ophæve Overklassen, og den lader intet Øjeblik gaa hen til Formaalets Fremme. Denne Fjende er Overklassen sig fuldt bevidst, og derfor opretholdes det moderne Militærvæsen; thi naar Overklassen med sine økonomiske og politiske Magtmidler ikke er i Stand til at kue Oprøret, da bruger den Militæret, som da kvæler Oprøret i Blod. Der behøves ingen Beviser. Historien beviser det Gang paa Gang.

Der vil maaske blive indvendt, at den Tid er forbi, da Overklassen vil bruge den Slags brutale Magtmidler mod Arbejderklassen og særligt her hjemme i Danmark, hvor Liberalismens humane og retfærdige Tanke har sejret og sat sine Talsmænd paa Ministertaburetterne. Kunde man tro de liberale Doktorer og Bondepolitikere, da var Tanken om, at Overklassen i Danmark kunde faa i Sinde at bruge Militæret mod Arbejdere fuldstændig abnorm, men d'Herrer har heldigvis nu efter Systemskiftet faaet Lejlighed til selv at pege i modsat Retning. De har hævdet og hævder stadig med fuld Berettigelse, at Danmark ikke kan optage en militær Kamp med nogen anden Nation, da det vilde være ensbetydende med Selvmord — ja, de har endog under Højres Regimente holdt paa Afvæbning og stemt for Militærbudgetternes Nedsættelse. Dog, da de overtog Regeringsmagten og dermed Ansvaret for Landets Styrelse overfor den besiddende Klasse, forhøjede de Militærbudgettet og satte hele Militærvæsnets Udvikling i System. Hvorledes kan en Regering udføre en saadan Handling paa samme Tid, som den erklærer, at Fred med de øvrige Nationer er en Livsbetingelse for den Nation, de repræsenterer? Ja, her er den Gaade, de social-radikale, „Rebellerne", nu har tygget Drov paa et Par Aar uden at faa fordøjet, her er et Spørgsmaal, der vil bringe de sande Fredsvenner den største Skuffelse, her er det Forhold, der vil gøre Fredsbevægelsen praktisk, men paa samme Tid latterlig og hvorfor?

Ja, I kære humane Overklasseborn, naar blot I kunde se til Bunds i Eders økonomiske Klasseinteresser, da vilde I ikke være Rebeller, men rose Eders Regering for dens dygtige Diplomati, I vilde da forstaa, at det er nødvendigt at ruste, fordi man slutter Fred med de ydre Fjender, naar der findes en indre Fjende at bekæmpe, og havde I først Blikket aabent for den indre Fjende og dens Stilling, vilde I sikkert aldrig ironisere over „den døde Torsk"*), men fortælle Arbejderne, at den var en Nødvendighed for Fredens Skyld, hvilket fra Overklassens Synspunkt kan være fuldtud rigtigt.

Thi i denne Stilling staar i Øjeblikket Overklasserne i de smaa Stater, der er tvungne af Forholdene til at realisere den internationale Fredstanke, medens de paa samme Tid tvinges til at ruste mod den revolutionære Underklasse, og den eneste Forklaring, de kan give af deres Handlemaade, er, at de ruster for at kunne konstatere deres Neutralitet (deres fredelige Hensigter) Selvmodsigelse! De ruster simpelthen for at opretholde de bestaaende Forhold.

Fredstanken, der ved Afskaffelse af Krigen mente at kunne fremtvinge en almindelig Afvæbning, er ved at blive praktiseret og afgiver samtidig som den øvrige liberale Tænkning sin egen officielle Falliterklæring. Det er Fredstankens Fiasko, og derfor kan vi Unge ikke slutte os til Fredsbevægelsen eller Fredsvennerne; nej lad den blive i Fred sammen med Diplomaterne, og lad dem stemme for deres Resolutioner, saalænge de kan løfte en Arm i Vejret, *vi* har en hel anden Mission at udføre.

Vi stiller os Side om Side med de socialdemokratiske Rigsdagsmænd, og medens de taler om Militærbudgetternes Nedsættelse og derved vækker større og større Dele af Underklassen til politisk Forstaaelse, vil vi ved alle de Midler, der staa til vor Raadighed, søge at vække Arbejderungdommen op til Forstaaelse af Militærvæsnets Mission, og vil Regeringen blive ved, som den har begyndt, vil der sikkert ikke gaa mange Aar, inden den danske Overklasse har mistet en hel Del af den Tiltro, den nu nærer for sit Kælebarn.

*) Thiers.

Kriger Koncentationen af alle Forbrydelser.

W. E. Thaning.

Fremtidens samfund

synes mig at være der, hvor det enkelte individ frit kan udvikle sig i alle retninger, hvor ingen love, ingen forordninger eller bestemmelser af nogen art hindrer den fri udfoldelse af alle hans ævner og kræfter, og hvor produktion og konsumption finder sted mellem selvstændige grupper af individer, indbyrdes forbundne ved solidaritetens baand.

Denne det enkelte individs avtonomi, handlefrihed eller selvstændighed er nødvendig, for at et helt igennem frit og lykkeligt samfund skal kunne udvikle sig. Denne avtonomi spiller jo ogsaa en stor rolle overalt i naturen og videnskaben. Kemien lærer os, at alt i naturen bevæger sig og dannes efter den naturlov, der leder de i de forskellige stoffer og elementer værende mindste bestanddele, atomer og molekyler — affiniteten eller den gensidige tiltrækning, og at disse kemiske forbindelser, der derved fremkommer, kun dannes efter denne naturlov uden nogensomhelst overnaturlig indgriben. Vi ser endvidere, at der, hvor molekylerne, uhindret faar lov til at forene sig og intet griber forstyrrende ind i deres bestræbelser, er resultatet stedse et fuldkomment, medens de, hvor de ved ydre omstændigheder tvinges til at forene sig mod deres affinitet, gensidig søger at ødelægge hinanden, hvorpaa explosioner er det bedste exempel.

Hvad der gælder for atomer og molekyler i kemien, gælder ogsaa for de celler, hvoraf den levende organisme bestaar. Naturforskeren Lanessan siger i sit værk: „omdannelseslære": „I disse to ord, avtonomi og solidaritet indbefattes existensbetingelserne for cellerne i alle flercellede organismer. Avtonomi og solidaritet maa være grundlaget for et samfund, som dannes efter de levende organismers eksempel.

I fremtidens samfund vil individerne ligesom molekyler og celler kun udvikle og, bevæge og gruppere sig efter deres affinitet, da intet mere hæmmer deres bestræbelser.

Jo mere nu individets sjælelige og fysiske ævner udvikles, desto større vil hans selvstændighed og uafhængighed blive, og under disse fri forhold, hvor individet kan udvikle sig frit uden skranker og baand, vil der ske større og større fremskridt paa alle videnskabens og opfindelsernes omraader, hvilket atter igen vil styrke hans selvstændighed og handlekraft,

Denne individets selvstændighed og frihed til selv at handle, til selv at tage initiativet, danner i et frit samfund grundlaget for det sande fremskridt. Under de nuværende samfundsforhold kan den aldrig gøre sig gældende, fordi enhver selvstændig rørelse og handling stedse hæmmes og undertrykkes. Mangelen paa selvstændighed og handlekraft hos menneskene er den største hindring for den menneskelige udvikling, og aarsagen til, at det nuværende system af vold og avtoritet endnu bestaar. Det gælder om overalt og ved alle lejligheder at vække folk til eftertanke, faa dem til at tænke over deres stilling og aarsagerne til den, og hvad der maa gøres, at de kan hjælpe med til at lægge grunden til fremtidens samfund.

Rolf Hammer.

De, som ikke føler Mørket, vil aldrig se sig om efter Lyset.

Buchli.

Naar I søger Retfærdighed, vær da forberedt paa at taale Uretfærdigheder.

Elise Reclus.

Økonomi.

II

Naar Økonomien er Læren om de Love, som behersker Produktionen og Omsætningen af det menneskelige Samfunds materielle Livsfornødenheder, og naar disse Produktionsforhold i Tidens Løb er undergaaet væsenlige Forandringer, saa følger deraf, at den økonomiske Videnskab kun kan være et Resultat af Generationers Virksomhed; hvormeget end enkelte fremragende Tænkere har udrettet for at forklare de økonomiske Fremtoninger, saa har Erkendelsen paa dette Omraade kun langsomt vundet frem. Den økonomiske Lære har i Tidens Løb antaget andre Former.

Jo mere det kapitalistiske Produktionssystem har udviklet sig, jo mere indviklet Fremtoningerne blive, desto større er Trangen til en Videnskab, som forklarer disse Fremtoninger; men først, naar Systemet har naaet en vis Grad af Fuldkommenhed, er det muligt at erkende dets indre Sammenhæng, at fatte Gangen i dets Udvikling.

Den økonomiske Videnskab holder pænt Skridt med det kapitalistiske Produktionssystems Udvikling. De Former af Kapitalens Virksomhed, som tidligere end andre Former har gjort sig gældende, er ganske naturlig først bleven til Genstand for Undersøgelse.

Kapitalens første historiske Fremtrædelsesform er som Handels- og Aagerkapital. Man saa, hvorledes Besiddelsen af Penge stadig bragte flere Penge, forøget Rigdom, men hvordan gik det til? Selv Shakespeare udl rød dengang: „Er eders Guld og Sølv Faar og Væddere, som formere sig", hvortil Shylock svarer: „Jeg ved det ikke, men jeg bringer dem til at formere sig lige saa raskt"**)

Et Par historiske Exempler vil gøre det klart, hvilken Rolle Pengekapitalen spillede.

I de italienske Byer spillede Handelskapitalen en efter Datidens Forhold overordentlig stor Rolle. En af Venedigs Doger kunde 1423 paa sit Dødsleje sige: Jeg efterlader Landet i Fred og Velvære. Vore Købmænd har en Kapital

*) „I Kjøbmanden fra Venedig".

paa 10,000,000 Gulden i Omløb, paa hvilken de har en aarlig Profit paa 4,000,000 Ducater; vi har 45 Galeier, 300 Krigsskibe, 3000 Handelsskibe, 52,000 Søfolk og 1000 Adelige, som hver har en aarlig Indtægt, der varierer fra 700—4000 Ducater. Saaledes i Venedig, og saaledes ogsaa i Florens, Genua, Mailand og de øvrige større italienske Byer. Handelskapitalen ophobede umaadelige Rigdomme i disse Byer, som langt overgik andre i Pragt og Luxus, De mistede først deres Rigdom og Indflydelse, da Handelen gik fra dem over til andre Byer i andre Lande*,

Joderne er et andet træffende Exempel paa den Magt, som Handels- og Aagerkapitalen giver sine Ihændehavere, naar blot de forstaar hensynsløst at udnytte den.

Joderne var et Folk, der overalt næsten blev behandlet som Fremmede, som Udlændinge, som Regel uden nogensomhelst politiske Rettigheder, hvem der blev lagt utallige Hindringer ivejen for deres Handel og øvrige Virksomhed. De bleve altid foragtet, for til andre Tider at blive kælet for, snart bliver de berøvet deres Ejendom og snart beskyttet. Det ene Øjeblik forbød man dem, at drive Handel og laane Penge ud, for kort efter at opmuntre dem dertil, udvist af Landet og igen tilbagekaldt, altid hadet, og dog støttede man sig til dem, da man ofte trængte til dem, undertiden myrdedes de uden Skaansel, og til andre Tider fik de sikker Leide for deres Rejser og Handel; og dog var de i Stand til stadig at øge deres Rigdomme, i Kraft af deres økonomiske Magtmidler var de i Stand til at hævde deres Stilling og erhverve sig større og større Indflydelse i Stat og Samfund, indtil den Dag kom, som, gav dem lige borgerlige Rettigheder med andre.

Var det saaledes Pengekapitalen, der først kom til at spille en Rolle, saa er den første økonomiske Literatur ogsaa væsentligst Afhandlinger om Penge, deres Oprindelse, deres Væsen og Funktioner.

Man ansaa Penge for den egenlige Form af Rigdom og tilskrev Guld og Sølv en uberettiget Betydning; man forbød Udførselen af Guld og Sølv, støttede Udførsel af og vanskeliggjorde Indførselen af fremmede Varer for at faa saa mange Penge i Landet som muligt: „Guld og Sølv er det, der bør tilstræbes, det er mere værd end det kan købe; lad os drive vor Handel paa en saadan Maade, at andre bliver nødt til at give os en Ballance i Guld og Sølv". Disse Anskuelser, som man søgte, undertiden med Held, at faa optaget i Staternes Politik, havde som oftest den Virkning at hæmme Handelen mellem de forskellige Lande.

Denne økonomiske Literatur kaldtes Merkantilismen; den regnede med Muligheden af at foreskrive Regler for Pengenes Circulation, og vidste ikke, at Pengene rettede sig efter deres egne gyldne Luner.

Nic. L. Petersen.

Overbevisningen er Mandens Ære, den er en gylden Orden, som ikke skænkes ham af nogen Fyrstes Haand. Selv den fattigste, som forsvinder i Mængden, erhverver sig ved Overbevisningen en Adel, et Vaabenskjold, som han selv synderbryder og skænder, naar han fornægter sin egen Overbevisning.

Gützkow.

Inkvisiton og Tortur i Spanien.

Oversat af *Rolf Hammer.*

(Fortsat)

Harme og ophidselse greb baade officerer og fangevogtere. Flere tog deres afsked, fornærmede retsfuldmægtigene og hjalp de anklagede med deres vidnedsbyrd.

Derved trængte meget ud blandt folk om processen, for hvis hemmeligholdelse der dog blev gjort, hvad der var muligt. Saaledes vovede dommerne kun at fælde dødsdommen over *otte af de anklagede.*

Otte! Kun otte! Otte eller otte og firsindstyve, forbrydelsen bliver den samme!

De blev myrdet, efter at de havde været underkastet forfærdelige torturer, myrdet og vanæret for en gærning, som de ikke havde begaaet.

Fyrretyve af de anklagede idømtes hver 20 aars tugthus, syv og tyve 8 aars tugthus.

Det bliver ialt 1016 aars tugthus!

Men de spanske dommeres blodtørst var endnu ikke slukket! Den krævede flere ofre; thi endnu laa der i Montjuiches kassematter 300 ulykkelige, som med rysten og bæven afventede deres videre skæbne.

Det maa dog være gaaet helvedes grusomt til, naar soldaterne deserterede, fordi de ikke troede at kunne gøre deres haandværk til deres foresattes tilfredshed, naar der fandtes nogle blandt dem, som tiltrods for de skrækkelige straffe, som ventede dem, aabenbarede offentligheden, hvad de vidste. Man tænke sig — officerer, udkommanderede til at forsvare de anklagede, vovede at tilraabe dommerne, som til dels var af højere rang: „Mordere er I!" og nedlagde deres forsvar. Det hed sig, at Ascheris forsvarer udfordrede løjtnant Portas, hvem soldaterne allerede tidligere havde givet øgenavnet Filip II paa grund af hans grusomhed. Alt dette og den kendsgerning, at den fejge presse saa sig tvungen til at bryde tavsheden, betød allerede en hel del, naar man betænker, at ogsaa den gang havde spanien en anarkistlov, som gjorde det saa at sige umuligt at fortælle noget om anarkismen og anarkisterne selv blot refererende. „El Pais", „El nuevo Regimen" og „Los Dominicales" vovede at give plads for retfærdighedens stemme. Ogsaa „El Socialist" lod sig høre; men disse blade var for en del skyld i, at begivenhederne, som de skildrede, overhovedet kunde passere; ved deres hjærteløse holdning, dagen efter attentatet, gav de øvrigheden mod til at udfolde hele deres brutalitet.

Det er betegnende, hvad spanske og franske blade vidste at melde kort efter forhandlingerne:

„Kavallerioberst Juan Moralis, medlem af Barcelonas krigsret, som dømte anarkisterne, begik selvmord".

Denne Juan Moralis dræbte sig selv som offer for sit samvittighedsnag. Denne mand dræbte sig, fordi han dømte otte uskyldige til døden og syvogtres til galejerne. Denne mand dræbte sig, fordi han dømte dem paa grundlag af tilstaaelser og beskyldninger, som var fremtvungne ved navnløse pinsler. Hos denne ene kunde kasernevilddyret ikke ganske kvæle mennesket, og endelig sejrede mennesket over dyret.

Hvis alle disse ting ikke var talende nok, saa vilde selv stemmens tale ikke kunne indtryk.

Brev fra Thioulouze, der blev pint, fordi han som franskmand bad om en tolk.

Min kære ven!

Hør, hvad der er hændt mig, efter at jeg var bleven kaldt for dommeren, hvem jeg havde gjort forstaaeligt, at jeg ikke kunde tale den kastilianske dialekt og endnu mindre den katalonske og derfor bad om en tolk, for at jeg ikke skulde tage fejl i brugen af ordene, for min personlige sikkerheds skyld og endnu mere, for at blive forstaaet rigtigt af dommeren.

Jeg troede, at der var lighed for loven, jeg troede, at man kunde stole paa en dommers æresord, og det løfte han gav mig, at jeg skulde faa opfyldt min bøn i det næste forhør.

Man førte mig til mit sædvanlige soverum, og lod mig vente der et kvarterstid. Med fangevogteren i spidsen, med en brændende kærte og 2 civilklædte betjente paa hver side gik turen op ad en trappe, hvor det lugtede pestagtig som efter stærke desinfektionsmidler. Ved det øverste af trappen aabnes en dør, og ud af den træder et andet ulykkeligt offer, som ingen lyd gav fra sig, og som gled forbi os som et spøgelse.

Man gav mig befaling til at klæde mig af eller rettere man afklædte mig — alle klæderne i en Krog, jeg selv i en anden; hænderne blev omhyggelig bunden sammen om begge haandleddene, og med en stærk snor, der blev surret flere gange rundt og trængte dybt ind i Kødet, bunden paa ryggen i højde med skuldrene.

Den ene betjent svang en stærk Tang i haanden og sagde til mig; „Du vil altsaa ikke tale spansk. Jeg skal nok faa dig til at tale, før du gaar ud herfra!"

Ondskabsfuld. Det danske Frisind har blot lagt sig ned et Øjeblik for at vente paa Reaktionen, der er kommen temmelig langt bag ud.

Vor Bevægelse.

Som det vil ses, har der været afholdt Hovedbestyrelsesmøde. Paa dette blev vedtaget, at Afdelingerne ved Henvendelse til Ekspeditionen kan faa tildelt Eksemplarer af de første Nr. af „Ny Tid" *gratis*, naar de ønskes til Agitation.

Denne Bestemmelse vil sikkert blive helst med Glæde, og forhaabentlig vil Tilbudet blive benyttet i stort Udstrækning, da det maa paaregnes at være til stor Nytte for Afdelingerne.

— Vi ønsker, at vore Anskuelser spredes ud, vinder Indpas hos Ungdommen. Jo større vor Hær bliver, desto bedre for os, thi vi kan saa med mere Vægt udrette vor Arbejde.

Vi kan ikke staa stille. Virksomhed maa der til. Vort Virkefelt er stort. Afdelinger, tag fat! Har vi faaet alle i Tale? Nej! Ved vore Møder kommer kun et mindre Antal, og hvad vort personlige Bekendtskab angaar, strækker det sig ikke langt. Der ligger straks store Dele brak. Det betyder Tab. Nuvel, der maa pløjes! Og Redskabet som skal gøre det ubenyttede frugtbart, hedder „Ny Tid". Spred det ud! Lad enhver ung Mand eller Kvinde læse det; maaske kan de stumme Bogstaver tale, tale varmt og inderligt; rive og ruske dem ud af Sløvheden, give dem Tro og Begejstring, ja, samle dem under den Fane, som Arbejderungdommen har hejst.

Afdelinger: **Agiter!**

Albinus Jensen.

Hovedbestyrelsesmøde.

Søndag den 6. November afholdtes det første Hovedbestyrelsesmøde indenfor Forbundet. Mødet afholdtes i Rømersgade 22, København.

Kort forinden selve Hovedbestyrelsesmødet var Forretningsudvalget samlet og Dagsordenen blev opstillet:

Efter Forretningsudvalgsmødets Slutning aabnede Formanden, E. Adelørn, Hovedbestyrelsesmødet og udtalte Grunden til Mødets Indkaldelse. Frk. Wettergren valgtes til Dirigent.

Sekretæren oplæste Kongresprotokollen samt Forhandlingerne fra et Forretningsudvalgsmøde. — Toges til Efterretning.

Punkt 2 var Regnskabet. Der var sket Personskifte, idet Hovedkassereren, H. P. Andersen, Glostrup, var rejst til Amerika. Formanden havde da formaaet Rud. Bøhm til at overtage Kassererposten og ønskede Hovedbestyrelsens Sanktion til det af ham foretagne Skridt. Hovedbestyrelsen godkendte Formandens Optræden i denne Sag. Rud. Bøhm oplæste Regnskabet, der saa saaledes ud:

Forbundet:		Bladet:	
Indtægt . . .	46,76	Indtægt . . .	191,86
Udgift	27,55	Udgift. . . .	108,40
Kasseb. .	19,21		83,46
		heraf indestaar paa Sparekasseb. 77 Kr.	

Under Regnskabet blev der en længere Diskussion, foranlediget ved den store Restance, som en enkelt Afdeling havde, og Hovedbestyrelsen vedtog at sende en Skrivelse til denne Afdeling.

Punkt 3. Beretning fra Forbundet. Formanden afgav Beretning og udtalte, at der var fra Forbundets Side ført en omfattende Korrespondance med flere Foreninger, der ikke henhørte under Forbundet. Desværre var flere af disse Foreninger sovet ind. Dette var Tilfældet med Næstved, Ringsted, Roskilde og Nyborg. Grunden til, at disse Foreninger havde indstillet Virksomheden, maatte for en stor Del søges i manglende administrative Ledere. Det vilde blive vanskelig at oprette levedygtige Afdelinger i Provinserne, særlig i de mindre Byer. — Beretningen godkendtes.

Punkt 4. Beretning fra Afdelingerne. Hovedbestyrelsesmedlemmerne fra de forskellige Afdelinger afgav Beretning fra deres respektive Foreninger. Alt i alt maa det siges, at Afdelingerne arbejder godt.

Punkt 5. Valg af Kasserer. Hovedbestyrelsen anmodede Rud. Bøhm om at overtage Kassererposten til Kongressen, hvilket han lovede.

Punkt 6. En Skrivelse fra en Afdeling, hvori ønskedes Støtte til Oprettelse af en Læsestue. Afsloges, da Forbundet ikke for Øjeblikket havde særlig store Midler til sin Raadighed.

Punkt 7. Valg af Formand. Formanden, E. Adeløtn saa sig nødsaget til at fratræde Posten som Forbundsformand. Private Forhold

*) A. L. Perry.

vilde i nær Fremtid indtræde, som gjorde det umuligt for ham at varetage denne Tillidspost paa en for Forbundet tilfredsstillende Maade. Hovedbestyrelsen takkede E. Adelorn for den Interesse og Dygtighed, hvormed han havde arbejdet for Forbundet. Til konst. Formand valgtes Albinus Jensen, Aarhus. Da Alb. Jensen var Forbundets Sekretær, maatte der i hans Sted vælges en ny. Valgt blev Frk. Wettergreen, Glostrup.

Punkt 8. Valg af Revisorer. Paa Kongressen var der ikke taget Bestemmelse om Forbundsregnskabernes Revision. Det vedtoges, at Hovedbestyrelsen, indtil næste Kongres 1905 tog Bestemmelse, selv reviderer Regnskaberne.

Punkt 9. Eventuelt. Under dette Punkt var flere mindre Sager til Behandling. Bl. a. vedtoges det, at Afdelingerne ved Henvendelse til Ekspeditionen kan faa tildelt Eksemplarer af de 2 første Numre af Bladet gratis, naar det udtrykkelig bemærkes, at Afdelingerne ønsker dem til Agitation. Da Dagsordenen nu var udtømt, sluttedes Modet. Tilstede vare samtlige Hovedbestyrelsesmedlemmer.

Albinus Jensen,
Sekretær.

Forretningsudvalget:

Konst. Formand: Albinus Jensen, Sjællandsgade 101, Aarhus.
— Kasserer: Rud. Bohm, Romersgade 23, Kobenhavn.
— Sekretær: Frk. Wettergreen, Glostrup.

Kobenhavn.

Socialistisk Ungdomsforening for Kobenhavn og Omegn har i den forløbne Maaned begyndt Vintersæsonen. Foredragene ved de ordinære ugentlige Møder har været følgende:

Den 13. Okt. Direktør Fernando Linderberg; Sociale Oplysningsinstitutioner.
„ 20. „ Dr. phil. Edvard Larsen: Politiske Principper.
„ 27. „ Godsforvalter Berthelsen: Henry George.
„ 3. Nov. Dr. phil. Moltesen; Kristendommen og Samfundet.
„ 10. „ Stud. Adler Lund: Aand og Materie.

De to første af Foredragene danner ligesom en Indledning, idet de omhandler værende Fremtoninger i Samfundet, hvorimod de følgende nærmere viser Sæsonens egentlige Retning; Skildringer af forskellige Teorier, historiske Beretninger ud fra et uhildet Synspunkt og Fremstilling af videnskabelige Resultater, der eventuelt kan blive Grundlaget for Medlemmernes Tænkning.

Den 30. Okt. er der endvidere til Fordel for den førnævnte Læsestue afholdt en Eftermiddagsunderholdning med Assistance af Forfatterne Jeppe Aakjær, A. C. Meyer og Johan Skjoldborg, og den 1. Nov. blev det indvandrende Tyende modtaget med revolutionært Opraab samt en Indbydelse til et Møde samme Aften. Opraabet var skrevet af Chr. Christensen, der tillige indledede Mødet med et Foredrag om Tyendeloven og Tyendets mulige Rejsning.

Den store Opgave, som Foreningen for Tiden søger at løse, er — hvad der er Tendensen i hvert Skridt — at holde den københavnske Ungdomsbevægelse oppe, medens den deler sig.

Bevægelsen har udviklet sig dertil, at der i de forskellige Bydele er stigende Trang til Afdelinger, der dog foreløbig kun kan arbejde i det smaa, det vil sige, arbejde med Summen af Medlemmernes Kundskaber og Energi.

Nødvendigheden af, at der kommer nyt Stof ind at arbejde med, trænger derfor denne Forening frem i den førangivne Retning.

Mikkel Christensen.

Vesterbro Afdeling.

Foreningen har i den forløbne Maaned haft en Del gode Foredrag. Murer Hvid indledede Tirsdag den 18. Oktober en meget interessant Diskussion om: „Skal der være to socialistiske Partier“. Ordvexlingen var meget skarp, og der fremsattes mange nye Synspunkter. Omtales maa ogsaa L. P. Christensens gode Foredrag om: „Betingelserne for Socialdemokratiets Fremgang“. Den selskabelige Sammenkomst i Oktober har sikkert været den bedste, vi endnu har afholdt.

Hr. Telegrafist Holger Petersen oplæste et Par af Norman Hansens smaa Skuespil, Oplæsningen var ganske fortræffelig, og den lønnedes med stærkt Bifald.

Bagefter var der Sang og Dans, og Deltagerne var alle enige om, at Aftenen ikke kunde være tilbragt bedre end den blev.

Paa et Bestyrelsesmøde som afholdtes for nogen Tid siden blev det besluttet at afholde en stor Fest med Tombola Lørdag, d. 17. December. Vi maa paa det kraftigste opfordre Medlemmerne af de to andre Foreninger til at komme til denne Fest. Assistancen bliver udmærket, og Ballet bagefter, over vel ogsaa sin Tiltrækning.

Dette afholdes i den lille Sal paa Enghavevej og begynder Kl. 8½. Den forventede Indtægt gaar til vort Fanefond, og til Forøgelse af vort Bibliothek. Gaver til Tombolaen modtages med Tak af Foreningens Medlemmer, Billetter sælges hos Frøken Poulsen, Saxogade 54, St., og hos B. Schmütz, Langelandsvej, 18, II, samt hos Formanden for Foreningen.

Breve og Tryksager til Foreningen bedes adresseret til Formanden, P. Nielsen, Nyelandsvej 11, St.

Hans Laursen.

Glostrup.

Den sidste Tid har for S. U. F. i Glostrup medført en Del Forandring, idet Foreningen et Par Gange kort efter hinanden har skiftet Formand. Sidste Gang paa en ekstraordinær Generalforsamling, som afholdtes Fredag den 28. Oktober efter det offentlige Mødes Slutning. Den tidligere Formand, Alb. Jørgensen kunde af Mangel paa Tid ikke vedblive at fungere, og i hans Sted valgtes Hr. Tømrer I. P. Christiansen, der forøvrigt lige siden Foreningens Stiftelse har beklædt Kassererposten. Til at overtage denne valgtes Bestyrelsesmedlem Former P. Nielsen. At Foreningen til Tider har forstaaet at vække ogsaa udenforstaaendes Interesse, har vist sig ved flere velbesøgte Møder. Af Foredrag, der saaledes særlig har samlet Tilhørere, nævnes her kun nogle faa: Hr. Chr. Christensen: „Hvad er en Ide“, Fru Lycinka Hansen: Ungdommens Maal“, Hr. Lærer Nielsen, Glostrup: „Hvad forstaas ved Opdragelse, og hvorledes bør Forholdet være mellem Skole og Hjem? Sidst men ikke mindst skal omtales et Møde som afholdtes med den herværende „kristelig Forening for unge Mænd“ i Fælleskab, og hvortil denne havde opstillet Emnet: Hvorledes opnaas den højeste Lykke?

Hr. Mikkel Christensen holdt det indledende Foredrag, som efterfulgtes af en livlig Diskussion, hvori Medlemmerne af begge Foreninger deltog.

Da Foreningen i Betragtning af Forholdene staar med et godt Medlemsantal, maa det beklages, at kun den mindste Del af dette kommer til vore Møder, der dog altid bærer et hyggeligt og hjemligt Præg. Forhaabentlig vil de lange Vinteraftner henlede flere Medlemmers Tanker paa, at Fredag Aften i Afholdshjemmet vil de saavel som fremmede altid blive hilst „velkommen“ af Kammerater.

Clara Wettergren.

Aarhus Fremskridtsklub.

De fleste Afdelinger har forlængst givet Meddelelser fra og om deres respektive Virksomhed. Traditionen tro kommer vi Jyder selvfølgelig traskende bagefter. Naa, Ulykken er ikke stor, thi hvad her foregaar er saa almindelig og ensformig, saa det taber enhver Interesse. Dog det skal siges, vor Forening er ingen almindelig Aarsunge; og det er næsten det interessanteste ved den. 19. Aar. Et langt Liv for en Ungdomsforening. Den blev stiftet i Provisorie-Aarene, endda i Glansperioden. Altsaa i Kampens Tid. Den blev ogsaa de første Aar en politisk Tumleplads, hvor der toges nogle kraftige Livtag med Modstandere, men eftersom Reaktionen indtraf og satte sit Præg paa Dagspolitiken, blev der ogsaa mere Ro i Klubben. I 1894—95 begyndte der igen at komme rigtig Liv, men kun for en kortere Tid. Dette skyldtes lokale Tildragelser. Snart begyndte de ældre at spredes for alle Vinde, det vil sige, nogle giftede sig, andre rejste bort fra Byen. Nye og yngre Mænd kom i Klubben. Interessen for Politik blev mindre, Slovheden og Ligegyldigheden sejrede og Foreningen sov gladelig videre. Aaret 1899 kan betragtes som en Tid, da Klubben fik igen mere Fart og Liv. Alvor begyndte saa smaat at komme i Kurs; men en Aarsag til, at der ikke kom saa planmæssig Arbejde, som kunde ønskes, var, at der ofte skiftedes Bestyrelse; vel nærmest paa Grund af Bortrejse. Først 1901 kom der mere Fasthed i dette Forhold. Fra 1901—04 har næsten den samme Bestyrelse haft Sæde.

— — —

Klubben afholdt ordinær Generalforsamling den 11. Oktbr. Som vigtigste Punkt kan nævnes Bestyrelsesvalg. Bestyrelsen ønskede ikke Genvalg, da de mente, at det maaske kunde have en gavnlig Indflydelse, naar der kom nye Folk til. Nye Folk valgtes og besteg Taburetterne.

Et Forslag om at give Klubben en mere socialistisk Karakter ved Oprettelse af Diskussionsklubber, ved Udvidelse af vort Bibliothek især med socialistisk Literatur samt ved at indskrænke vore Fornøjelser forkastedes. Foreningen arbejder altsaa fremdeles i den gamle Skure.

Den 25. Oktbr. afholdtes extraordinær Generalforsamling med Dagsorden: Fortsættelse med, hvor vi slap sidst. Vi blev nemlig ikke færdige ved den ordinære Generalforsamling. Bladspørgsmaalet var fremme til Drøftelse. Til Referent valgtes Albinus Jensen.

Tirsdag den 8. Nvbr. afholdtes Medlemsmøde med Foredrag af Hr. Fritz le Fevre, Emne: Krig. Taleren illustrerede Krigen og dens Aarsager ganske udmærket, baade set fra økonomisk og moralsk Standpunkt.

Klubben har foranstaltet offentlig Møde i Brabrand. Resultatet blev, at her startedes en socialistisk Ungdomsforening. Den tæller nu ca. 40 Medlemmer. Forhaabentlig varer det ikke længe, inden den henhører under Forbundet.

Ligeledes er der Haab om i den nærmeste Tid at oprette en soc. Ungdomsforening i Vejlby, en Landsby i Nærheden af Aarhus.

Aarhus Afdeling holder Møde hver anden Tirsdag i Lokalet „Enigheden“, Kannikegade 12.

Albinus Jensen.

„En Oprørers Ord“ af Peter Krapotkin udkommer med ca. 18 Hæfter a 10 Øre „En Oprørers Ord“ er et af Krapotkins Hovedværker. Hvert Kapitel kan iøvrigt læses uafhængig af de andre. Subskription tegnes hos Rolf Hammer Falkoneralle 5.

De, der vil udbrede Værket, faar Prøveeksemplarer tilsendt mod Indsendelse af Frimærke til Porto.

Artikler til det først udkommende Nr. af „Ny Tid“ bedes indsendt til Redaktionen inden den 15. i Maaneden.

Agitér for dit Blad ved at lade dine Venner læse det.

Hvert enkelt Medlem er Abonnentsamler.

Bladet kan bestilles paa alle Postkontorer og koster 55 Øre halvaarlig (Postpenge iberegnet).

Socialistisk Ungdomsforbunds Adresse: Albinius Jensen, Sjællandsgade 101, Aarhus.
Ekspeditionens Adresse: Romersgade 23.
Redaktionens Adresse: Vævergade 8 I. Kbhvn. N.

Redaktion: Chr. Christensen, Ansvarhavende.
Alb. Jørgensen.

Axel Hoff's Bogtrykkeri. Vesterbrogade 41 B. Kbhvn. B